

Anonymiseret version

Oversættelse

C-540/19 – 1

Sag C-540/19

Anmodning om præjudiciel afgørelse

Dato for indlevering:

16. juli 2019

Forelæggende ret:

Bundesgerichtshof (Tyskland)

Afgørelse af:

5. juni 2019

Sagsøgt og appellat:

WV

Sagsøger og appelindstævnt:

Landkreis Harburg

BUNDESGERICHTSHOF

KENDELSE

[udelades]

i familiesagen

WV, [udelades] (Østrig),

sagsøgt og appellat,

[udelades]

mod

Landkreis Harburg, [udelades] Winsen (Luhe),

sagsøger og appelindstævnt,

[udelades]

[Org. s. 2] Bundesgerichtshofs (forbundsdomstolen) XII afdeling for civile sager har [udelades]

afsagt følgende kendelse:

- I. Sagen udsættes.
- II. Med henblik på fortolkning af artikel 3, litra b), i Rådets forordning (EF) nr. 4/2009 af 18. december 2008 om kompetence, lovvalg, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser og samarbejde vedrørende underholdspligt forelægges Den Europæiske Unions Domstol følgende spørgsmål til præjudiciel afgørelse:

Kan et offentligt organ, som har udbetalt sociale ydelser til en person, der er berettiget til underholdsbidrag, i henhold til offentligretlige bestemmelser, påberåbe sig værnetinget på den bidragsberettigedes sædvanlige opholdssted i henhold til artikel 3, litra b), i forordning nr. 4/2009, når organet på grund af udbetalingen af sociale ydelser ved regres gør den bidragsberettigedes underholdskrav, som er overgået til organet ved lovbestemt subrogation, gældende over for den bidragspligtige? **[Org. s. 3]**

Præmisser:

- 1 I. Faktiske omstændigheder
- 2 Sagsøgeren er det lokale organ for socialhjælp og dermed et offentligt organ. Over for sagsøgte gør organet krav gældende vedrørende forældreunderhold for perioden fra april 2017, idet organet er indtrådt i disse krav.
- 3 Sagsøgte mor, som er født i 1948 (herefter »bistandsmodtageren«) har siden 2009 boet på et alderdoms- og plejehjem i Köln. Hun modtager løbende socialhjælp fra sagsøgeren i henhold til 12. bog i Sozialgesetzbuch (Tysklands sociale lovbog, herefter »SGB XII«), da hendes egne indtægter (socialforsikringspension, plejeboligyldelse, ydelser fra den lovpligtige plejeforsikring) og hendes formue ikke er tilstrækkelige til at dække hendes plejehjemsudgifter fuldstændigt. Sagsøgte bor i Wien (Østrig).
- 4 Sagsøgeren har i denne sag rejst krav mod sagsøgte på betaling af udestående underhold på 8 510 EUR for perioden fra april 2017 til april 2018 samt betaling af et løbende underhold på 853 EUR månedligt fra maj 2018. Sagsøgeren gør gældende, at bistandsmodtagerens krav mod sagsøgeren på forældreunderhold i henhold til SGB XII's § 94, stk. 1, er overgået til det offentlige organ, idet sagsøgeren i den i den foreliggende sag relevante underholdsperiode løbende yder sociale ydelser til bistandsmodtageren, som er betydeligt større end det krævede

underholdsbeløb. Sagsøgte gør gældende, at de tyske domstole ikke har international kompetence i sagen. [**Org. s. 4**]

5 Amtsgericht (byretten) var af den opfattelse, at de tyske domstole ikke havde international kompetence og afviste sagen. Amtsgericht (byretten) anførte, at der navnlig ikke foreligger kompetence i henhold til artikel 3, litra b), i forordning nr. 4/2009, da den bidragsberettigede i denne bestemmelses forstand kun er den bidragsberettigede selv, men ikke et statsligt organ, som gør underholdskrav, der i henhold til loven er overgået til organet, gældende ved regres. Efter anke fra sagsøgeren ophævede Oberlandesgericht (den regionale appeldomstol) den anfægtede afgørelse og hjemviste sagen til Amtsgericht (byretten) til fornyet behandling. Efter Oberlandesgerichts (den regionale appeldomstol) opfattelse har de tyske domstole international kompetence, idet den bidragsberettigede bistandsmodtagers ret i henhold til artikel 3, litra a) og b), i forordning nr. 4/2009 til at vælge at gøre underholdspligten over for sin søn gældende såvel ved den kompetente ret for hendes bopæl i Tyskland som ved den kompetente ret for sagsøgtes bopæl i Østrig også kan udøves af sagsøgeren som cessionar for underholdskravet.

6 Sagsøgte har iværksat appel til prøvelse af denne afgørelse og nedlagt påstand om stadfæstelse af Amtsgerichts (byretten) afgørelse.

7 II. Det fremsatte krav

8 I henhold til § 1601 i Bürgerliches Gesetzbuch (borgerlig lovbog, herefter »BGB«) er slægtninge i lige linje forpligtet til at yde underhold til hinanden. Størrelsen af det underhold, der skal ydes, afhænger i henhold til BGB's § 1610 af den trængendes livsforhold. Livsforholdene for en forælder, der bor på et plejehjem, bestemmes ifølge Bundesgerichtshofs (forbundsdomstolen) faste retspraksis af dennes anbringelse på et hjem. [**Org. s. 5**] Den pågældendes behov for underhold som omhandlet i BGB's § 1610 svarer derfor som regel til de udgifter, der er forbundet med anbringelsen på hjemmet, plus et mindre kontant beløb til finansiering af behov, der ikke er omfattet af plejeinstitutionens ydelser. Hvis en forælder, der har fået behov for pleje, ikke fuldt ud kan afholde udgifterne til den stationære pleje af egne indtægter og formue, har den pågældende ret til supplerende socialhjælp i form af hjælp til pleje i henhold til syvende kapitel i sociallovens 12. bog (SGB XII's §§ 61 ff.). Med hensyn til den overgang af civilretlige underholdskrav mod børnene, som i så fald kommer i betragtning, fastsætter SGB XII's § 94, stk. 1, første punktum, følgende:

»Hvis den ydelsesberettigede person ifølge civilretten har et underholdskrav for den periode, for hvilken ydelserne ydes, overgår dette til det ansvarlige organ for socialhjælp op til størrelsen af de ydede udgifter sammen med det underholdsretlige oplysningskrav.«

9 Med hensyn til håndhævelsen af kravene indeholder SGB XII's § 94, stk. 5, tredje punktum, følgende bestemmelse:

»Der træffes afgørelse om kravene i henhold til stk. 1-4 ad rettens vej.«

10 III. Forelæggelsen for EU-Domstolen

11 Spørgsmålet om, hvorvidt sagsøgeren kan påberåbe sig artikel 3, litra b), i forordning nr. 4/2009, er af væsentlig betydning for sagens afgørelse. Da der åbenbart ikke foreligger andre grunde [org. s. 6] til en international kompetence for de tyske domstole, må appellen tages til følge, såfremt artikel 3, litra b), i forordning nr. 4/2009 ikke griber ind til fordel for sagsøgeren. I modsat fald skal sagsøgtes appel forkastes.

12 1. Forordning nr. 4/2009 finder anvendelse på den foreliggende sag.

13 a) Spørgsmålet om, hvorvidt der foreligger et civilt søgsmål

14 aa) I henhold til Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (Bruxelles I-forordningen) kunne en regressag vedrørende krav, som en anden er indtrådt i, kun være omfattet af forordningens anvendelsesområde, hvis denne sag kunne kvalificeres som en civilretlig sag (Bruxelles I-forordningens artikel 1, stk. 1). En tilsvarende begrænsning fremgår ganske vist ikke direkte af ordlyden i de enkelte bestemmelser i forordning nr. 4/2009. Begrænsningen af forordning nr. 4/2009's materielle anvendelsesområde til civile sager fremgår imidlertid af de kompetencenormer, som er nævnt i forordningens indledning [EF-traktatens artikel 61, litra c), og artikel 65, litra b), nu artikel 81, stk. 1, og stk. 2, litra c), TEUF], og som tillader EU-lovgiver at udstede foranstaltninger vedrørende civilretligt samarbejde.

15 bb) Da Bruxelles I-forordningen var gældende, blev det på grundlag af EU-Domstolens praksis i regressager altid lagt til grund, at der forelå en civil sag, for så vidt som grundlaget og de nærmere regler for iværksættelsen af regressøgsmålet [org. s. 7] var reguleret af de almindeligt gældende retsregler om underholdspligt. Derimod forelå der ikke en civil sag, såfremt regressøgsmålet ikke var præget af en ligestilling mellem parterne, men støttedes på bestemmelser, hvorved lovgiver havde tillagt det offentligtretlige organ en selvstændig, særlig beføjelse (jf. Domstolens dom af 15.1.2004, Blijdenstein, C-433/01, Sml. 2004 I-981, præmis 20, og af 14.11.2002, Baten, C-271/00, Sml. 2002 I-10489, præmis 37).

16 cc) I den tysksprogede juridiske litteratur er det omtvistet, om denne afgrænsningsformel også kan overføres til forordning nr. 4/2009 [udelades], eller om forordningens materielle anvendelsesområde principielt er åbnet i alle tilfælde, hvor et offentligt organ kræver dækning af en ydelse fra den bidragspligtige, som organet i dennes sted har ydet til den bidragsberettigede, uden at det i denne forbindelse er afgørende, hvilket retsgrundlag regreskravet har og hvordan det offentlige organs beføjelser er udformet [udelades]. Under de i hovedsagen foreliggende omstændigheder er det ikke nødvendigt at drøfte dette spørgsmål nærmere, idet også en afgrænsning på grundlag af Domstolens tidligere praksis

fører til den vurdering, at den regresssag, som sagsøgeren har indledt mod sagsøgte, er en civil sag.

- 17 Kravet beror på sagsøgtes civilretlige underholdspligt over for hans mor, som modtager socialhjælp. Domstolen [**org. s. 8**] lægger principielt til grund, at der også foreligger en civil sag på et civilretligt retsgrundlag, når et civilretligt underholdskrav ved en lovbestemt subrogation – som det er tilfældet i den foreliggende sag i henhold til SGB XII's § 94, stk. 1, første punktum – er overgået til et offentligt organ (jf. vedrørende § 7 i Unterhaltsvorschussgesetz (lov om underholdsforsku, »UVG«) Domstolens dom af 15.1.2004, Blijdenstein, C-433/01, Sml. 2004 I-981, præmis 20 f.) Underholdskravet, som er overgået til sagsøgeren, skal i henhold til SGB XII's § 94, stk. 5, tredje punktum, forfølges ad rettens vej. Sagsøgeren er som offentligt organ ikke udstyret med særlige beføjelser med hensyn til den måde, hvorpå det underholdskrav, som sagsøgeren er indtrådt i, kan gøres gældende, sådan som det var tilfældet navnlig i forbindelse med de faktiske omstændigheder, som Domstolen skulle bedømme i Baten-sagen (jf. Domstolens dom af 14.11.2002, Baten, C-271/00, Sml. I-10489, præmis 35 f.).
- 18 I denne forbindelse skal det imidlertid bemærkes, at der også i henhold til tysk ret kan forekomme konstellationer af faktiske omstændigheder, hvor et offentligt organ kan håndhæve sit regreskrav over for en underholdspligtig, selv om den pågældendes ydelsespligt tidligere er blevet fraveget ved en aftale med den bidragsberettigede. I henhold til BGB's § 1614, stk. 1, er aftaler om afkald på fremtidige underholdsydelser generelt forbudt i forbindelse med forældreunderhold og skilsmisseunderhold (jf. BGB's §§ 1360a, stk. 3, 1361, stk. 4, fjerde punktum), hvilket tjener til at beskytte såvel den bidragsberettigede som organer for offentlige ydelser [udelades]. Selv om de ikke er omfattet et lovbestemt forbud, kan underholdsftaler, som objektivt belaster offentlige organer eller sågar har til formål at skade disse, i visse konkrete tilfælde [**org. s. 9**] vise sig at være i strid med god skik og dermed ugyldige i henhold til den civilretlige generalklausul i BGB's § 138. Set i forhold til dette sikres beskyttelsen af de offentlige organer mod en aftale mellem parterne i underholdsretsforholdet, som skader de offentlige organer, efter tysk ret i forskellige former gennem den almindelige civilret, men ikke gennem særlige indgrebsbeføjelser for de offentlige organer.
- 19 b) Regreskrav som underholdspligt
- 20 Det materielle anvendelsesområde for forordning nr. 4/2009 er begrænset til underholdspligt, der udspringer af et familieforhold, slægtskab, ægteskab eller svogerskab (artikel 1, stk. 1, i forordning nr. 4/2009). Det fremgår af 11. betragtning, at begrebet »underholdspligt« bør undergives selvstændig fortolkning. På grundlag af Domstolens praksis vedrørende konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager (herefter »Bruxelles-konventionen«) må det i hvert fald lægges til grund, at der foreligger underholdspligt, hvis den pågældende ydelse skal sikre en ægtefælles underhold, eller hvis den berettigedes

og den forpligtedes behov og midler tages i betragtning ved fastsættelsen af ydelsens størrelse (jf. Domstolens dom af 27.2.1997, van den Boogaard, C-22/95, Sml. 1997, I-1147, præmis 22 og af 6.3.1980, de Cavel II, sag 120/79, Sml. 1980, 731, præmis 5). På denne baggrund udgør bistandsmodtagerens krav mod sagsøgte utvivlsomt en underholdspligt som omhandlet i forordning nr. 4/2009, idet kravet er orienteret mod bistandsmodtagerens underhold, som er præget af plejehjemsudgifterne og udgifterne til pleje, [org. s. 10] og der desuden tages hensyn til bistandsmodtagerens behov og sagsøgtes midler ved fastsættelsen af ydelsens størrelse. Når et krav, som i sig selv opfylder betingelserne for en underholdspligt i henhold til forordning nr. 4/2009, ved subrogation overgår til en tredjemand, mister det ikke derved sin underholdsretlige natur [udelades].

- 21 2. I de tilfælde, hvor forordning nr. 4/2009 finder anvendelse på et regreskrav vedrørende underhold, kan et offentligt organ uden tvivl i henhold til artikel 3, litra a), i forordning nr. 4/2009 gøre sit regreskrav gældende på den bidragspligtige persons sædvanlige bopæl. Det er hidtil uafklaret, om artikel 3, litra b), i forordning nr. 4/2009 stiller et yderligere værneting på den oprindeligt bidragsberettigedes bopæl til rådighed for offentlige organers regreskrav vedrørende underhold.
- 22 a) I det tysksprogede område afvises dette af en del af den juridiske litteratur. For Bruxelles I-systemet præciserede Domstolens praksis i Blijdenstein-afgørelsen, at et offentligt organ, som rejser et regreskrav mod en underholdspligtig, ikke befinder sig i en underlegen position i forhold til den pågældende, og at begrundelsen for at fratage den bidragspligtige person beskyttelsen på den pågældendes sædvanlige værneting derfor bortfalder. Denne praksis kan overføres til forordning nr. 4/2009, hvilket også fremgår af 14. betragtning til og artikel 64, stk. 1, i forordning nr. 4/2009, idet begrebet »den bidragsberettigede« (artikel 2, stk. 1, nr. 10, i forordning nr. 4/2009) i denne bestemmelse kun udvides til at omfatte offentlige organer med hensyn til en anmodning om anerkendelse og om, at en retsafgørelse erklæres for eksigibel, eller i forbindelse med fuldbyrdelse af retsafgørelser, [org. s. 11] men ikke med hensyn til kompetencereglerne.
- 23 Den anden opfattelse, som også Oberlandesgericht (den regionale appeldomstol) tilsluttede sig i sin anfægtede afgørelse, peger især på, at kompetencen på den bidragsberettigedes persons sædvanlige bopæl i henhold til forordning nr. 4/2009 ikke længere udgør en undtagelsesbestemmelse, som er tilpasset til en økonomisk svagere parts behov, men at grundkonceptet i artikel 3 i artikel 4/2009 derimod er baseret på ligestillede, generelle kompetencer. Når artikel 3, litra b), i forordning nr. 4/2009 anvendes på statslige organers regreskrav vedrørende underhold, fremmer det en effektiv håndhævelse af det overgåede underholdskrav, og det undgås, at der sker en sagligt ubegrundet begunstiggelse af en underholdsdebitor, som bor i udlandet [udelades]. [Org. s. 12]
- 24 b) Den forelæggende ret hælder til den sidstnævnte opfattelse.

- 25 Ifølge Domstolens praksis skal artikel 3, litra b), i forordning nr. 4/2009 fortolkes i lyset af fortolkningens formål, dens ordlyd og den ordning, hvori den indgår (jf. Domstolens dom af 18.12.2014, Sanders og Huber, C-400/13 og C-408/13 [udelades] præmis 25). På denne baggrund har den forelæggende ret gjort sig følgende overvejelser:
- 26 aa) For det første skal det bemærkes, at forordningen ikke siger noget om, hvorvidt et offentligt organ som sagsøger i forbindelse med et regreskrav vedrørende underhold kan påberåbe sig værnetinget på den bidragsberettigede persons sædvanlige bopæl i henhold til artikel 3, litra b), i forordning nr. 4/2009.
- 27 Ifølge legaldefinitionen i artikel 2, stk. 1, nr. 10), i forordning nr. 4/2009 kan kun en fysisk person anses for bidragsberettiget person, men derimod ikke et offentligt organ, som søger regres. I henhold til artikel 64, stk. 1, i forordning nr. 4/2009 sidestilles offentlige organer med bidragsberettigede personer med hensyn til anerkendelse, erklæring af eksegibilitet og fuldbyrdelse. Denne beføjelse til at fremsætte anmodninger om anerkendelse og om, at en retsafgørelse erklæres for eksigibel, som herved tillægges offentlige organer, ville disse – som det præciseres i 14. betragtning – ikke have uden den særlige bestemmelse i artikel 64 i forordning nr. 4/2009. For anerkendelsessøgsmål indeholder forordningen ganske vist ingen bestemmelse, som svarer til artikel 64, stk. 1, i forordning nr. 4/2009. For forordningens kompetencesystem betyder dette imidlertid i første omgang kun, at et offentligt organ ikke kan anses for en »bidragsberettiget« som omhandlet i artikel 3, litra b), i forordning nr. 4/2009, og at det dermed heller ikke har beføjelse til **[org. s. 13]** at påberåbe sig værnetinget på sin egen sædvanlige bopæl, altså f.eks. myndighedens adresse. Spørgsmålet om, hvorvidt et offentligt organ kan påberåbe sig værnetinget på den oprindeligt bidragsberettigede persons sædvanlige opholdssted, skal holdes adskilt fra dette spørgsmål.
- 28 bb) Den forelæggende ret er opmærksom på, at Domstolens tidligere praksis vedrørende kompetencen i underholdssager også fortsat er relevant for prøvelsen af de tilsvarende bestemmelser i forordning nr. 4/2009, for så vidt som kompetencereglerne i forordning nr. 4/2009 trådte i stedet for de tilsvarende bestemmelser i konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager (Bruxelleskonventionen) og Bruxelles I-forordningen (jf. Domstolens dom af 18.12.2014, Sanders og Huber, C-400/13 og C-408/13, [udelades] præmis 23).
- 29 Vedrørende Bruxelleskonventionens artikel 5, stk. 2, har Domstolen fastslået, at et offentligt organ med henblik på sit regressøgsmål ikke kan påberåbe sig værnetinget på den bidragsberettigede persons bopæl eller sædvanlige opholdssted. Denne afgørelse begrundede Domstolen med, at det generelle princip, således som konventionen er opbygget, er, at kompetencen tilkommer retterne i den kontraherende stat, på hvis område sagsøgte har bopæl **[org. s. 14]** (Bruxelleskonventionens artikel 2), og at kompetenceregler, der fraviger dette almindelige princip – navnlig Bruxelleskonventionens artikel 5, stk. 2 – ikke kan føre til en fortolkning, der rækker ud over de tilfælde, konventionen udtrykkeligt

har for øje, især da konventionen generelt taler klart imod, at retterne på det sted, hvor sagsøgeren har bopæl, tillægges kompetence (jf. Domstolens dom af 15.1.2004, Blijdenstein, C-433/01, Sml. 2004 I-981, præmis 25; jf. også Domstolens dom af 27.9.1988, Kalfelis, sag 189/87, Sml. 1988, 5565, præmis 19). Formålet med undtagelsen i konventionens artikel 5, nr. 2), er at give den, som rejser krav om underholdsbidrag – og som anses for den svageste part i en sådan sag – et alternativt kompetencegrundlag. Dette særlige formål skulle veje tungere end formålet med konventionens artikel 2, stk. 1, der er at beskytte sagsøgte, som i almindelighed er den svageste part, fordi han påtvinges sagsøgerens søgsmål (jf. Domstolens dom af 15.1.2004, Blijdenstein, C-433/01, Sml. 2004 I-981, præmis 29, og af 20.3.1997, Farrell, C-295/95, Sml. 1997, I-1683, præmis 19). En offentlig myndighed, der iværksætter et regressøgsmål mod en underholdspligtig, befinder sig imidlertid ikke i en underlegen stilling i forhold til den bidragspligtige. Desuden befinder den bidragsberettigede, hvis behov er blevet dækket ved ydelser udbetalt af denne offentlige myndighed, sig ikke længere i en økonomisk vanskelig situation. Desuden er retterne i den stat, hvor sagsøgte har bopæl, bedre i stand til at vurdere sagsøgtes økonomiske situation (jf. Domstolens dom af 15.1.2004, Blijdenstein, C-433/01, Sml. 2004 I-981, præmis 30 f.).

- 30 cc) På den anden side præciserede allerede generaladvokaten i sit forslag til afgørelse i Sanders og Huber-sagen, at selv om fortolkningen af kompetencereglerne i forordning nr. 4/2009 skal foretages i lyset af Domstolens praksis vedrørende de tilsvarende bestemmelser i Bruxelleskonventionen og Bruxelles I-forordningen, kan der ikke ske en mekanisk overførelse af de principper, der følger af denne retspraksis (jf. generaladvokat Jääskinens forslag til afgørelse af 4.9.2014, Sanders og Huber, C-400/13 og C-408/13, [org. s. 15] [udelades], punkt 37 f.). Navnlig kan de systematiske og teleologiske overvejelser, som i sin tid fik Domstolen til at afvise, at Bruxelleskonventionens artikel 5, stk. 2, kan findes anvendelse på offentlige organers regressøgsmål, efter den forelæggende rets opfattelse ikke længere lægges til grund for fortolkningen af artikel 3, litra b), i forordning nr. 4/2009 i denne henseende.
- 31 (1) Der kan ikke længere udledes et regel-/undtagelsesforhold mellem de enkelte værneting af de kompetencebegrundelser, som er anført i artikel 3 i forordning nr. 4/2009. Til forskel fra Bruxelles I-systemet er værnetinget på den bidragsberettigedes sædvanlige bopæl ikke udformet som et særligt værneting, men som et alternativt almindeligt værneting.
- 32 (2) Det er rigtigt, at formålet med kompetencen for retterne på den bidragsberettigedes sædvanlige bopæl også under anvendelse af forordning nr. 4/2009 fortsat er at give en særlig beskyttelse til den bidragsberettigede, som typisk anses for at være den svageste part i en sådan sag (Domstolens dom af 18.12.2014, Sanders og Huber, C-400/13 og C-408/13, [udelades] præmis 28). Dette er imidlertid ikke det eneste formål med kompetencereglen i artikel 3, litra b), i forordning nr. 4/2009. For det første kan værnetinget på den bidragsberettigedes sædvanlige bopæl som regel sikre overensstemmelse mellem

værnetinget og den anvendelige materielle ret. Endvidere er retten på det sted, hvor den bidragsberettigede har bopæl, bedst i stand til at fastslå, om han har behov for underhold, og til at fastlægge underholdsbidragets størrelse (jf. Jenard-rapporten om Bruxelleskonventionen, EFT C 59 af 5.3.1979, s. 1, 25; med henvisning hertil også Domstolens dom af 18.12.2014, Sanders og Huber, C-400/13 og C-408/13, [udelades] **[org. s. 16]** [udelades] præmis 34, og af 20.3.1997, Farrell, C-295/95, Sml. 1997, I-1683, præmis 24. f). Hvis forordningsgiver kun havde set disse yderligere reguleringsformål som uvæsentlige biformal, som blot forstærker det egentlige hovedformål, nemlig at beskytte en potentielt svagere part, ville man som konsekvens kun have åbnet muligheden for værneting på den bidragsberettigedes sædvanlige bopæl for søgsmål anlagt af den bidragsberettigede person. Ifølge bestemmelsens entydige ordlyd består dette værneting imidlertid uafhængigt af, om den bidragsberettigede selv anlægger sag, eller om den pågældende sagsøges af den bidragspligtige person, f.eks. ved et (negativt) anerkendelsessøgsmål med påstand om, at underholdspligten afvises.

- 33 dd) Efter den forelæggende rets opfattelse støttes denne opfattelse, som foretrækkes af den forelæggende ret, også ved et sammenlignende blik på Haagerkonventionen af 23. november 2007 om international inddrivelse af børnebidrag og andre former for underholdsbidrag (herefter »Haagerkonventionen af 2007«).
- 34 (1) Artikel 36, stk. 1, i Haagerkonventionen af 2007 fastsætter, at offentlige organer i forbindelse med international retshjælp i rollen som den, der indgiver anmodningen, kun anses for »den bidragsberettigede« i forbindelse med anerkendelse og fuldbyrdelse [artikel 10, stk. 1, litra a) og b), i Haagerkonventionen af 2007], men ikke i forbindelse med at få truffet en afgørelse [artikel 10, sti. 1, litra c), i Haagerkonventionen af 2007]. Konsekvensen af dette er, at offentlige organer med hensyn til anerkendelsessagen på den bidragspligtige persons sædvanlige bopæl principielt ikke kan få hjælp af de centrale myndigheder i en anden kontraherende stat. I forbindelse med diskussionerne om udformningen af Haagerkonventionen af 2007 forekom denne begrænsning at være begrundet, idet offentlige organer typisk får truffet en afgørelse i deres eget land, fulgt af anerkendelse og fuldbyrdelse i **[org. s. 17]** en anden kontraherende stat (jf. Borräs/Degeling Explanatory Report on the Convention on the International Recovery of Child Support and Other Forms of Family Maintenance punkt 591, offentliggjort på www.hcch.net). Dette viser efter den forelæggende rets opfattelse, at man ved drøftelsen af Haagerkonventionen af 2007 som en selvfølge lagde til grund, at offentlige organer har beføjelse til at få udstedt en afgørelse om underholdsbidrag på grundlag af overgåede rettigheder ved værnetinget for den bidragsberettigede person, som har behov for hjælp. EU deltog i udarbejdelsen af Haagerkonventionen af 2007. Allerede af denne grund forekommer det nærliggende, at EU-forordningsgiver, som med artikel 64, stk. 1, i forordning nr. 4/2009 skabte en bestemmelse med i det væsentlige samme indhold som artikel 36, stk. 1, i Haagerkonventionen af 2007, kan have været båret af sammenlignelige forestillinger.

- 35 (2) I henhold til artikel 20, stk. 1, litra c), i Haagerkonventionen af 2007 skal en afgørelse, som træffes i en kontraherende stat («afgørelsesstaten»), anerkendes og fuldbyrdes i andre kontraherende stater, hvis den bidragsberettigede havde sit sædvanlige opholdssted i afgørelsesstaten, da sagen blev anlagt. Hvis en kontraherende stat tager et forbehold i denne forbindelse (artikel 20, stk. 2, i Haagerkonventionen af 2007), skal denne stat i henhold til artikel 20, stk. 4, i Haagerkonventionen af 2007 træffe alle de foranstaltninger, der er nødvendige for at træffe en afgørelse til gavn for den bidragsberettigede, hvis den bidragspligtige har sit sædvanlige opholdssted i denne stat. I denne forbindelse anses også offentlige organer i henhold til artikel 36, stk. 1, sammenholdt med artikel 20, stk. 4, i Haagerkonventionen af 2007 undtagelsesvis for »bidragsberettigede« i forbindelse med at få truffet underholdsafgørelsen, således at også disse organer kan forlange hjælp af forbeholdsstatens myndigheder (jf. Borrás/Degeling Explanatory Report on the Convention on the International [org. s. 18] Recovery of Child Support and Other Forms of Family Maintenance, punkt 590, offentliggjort på www.hcch.net). Heraf kan det omvendt konkluderes, at de kontraherende stater i Haagerkonventionen af 2007, medmindre de har taget forbehold i henhold til artikel 20, stk. 2, i Haagerkonventionen af 2007, er forpligtet til at anerkende underholdsafgørelser fra andre kontraherende stater, som offentlige organer har opnået på den oprindeligt bidragsberettigede persons sædvanlige bopæl.
- 36 Rådets afgørelse af 9. juni 2011 om godkendelse på Den Europæiske Unions vegne af Haagerkonventionen af 23. november 2007 om international inddrivelse af børnebidrag og andre former for underholdsbidrag (EUT 2011, L 192, af 22.7.2011, s. 39 ff.) indeholder ingen erklæring af et forbehold i henhold til artikel 20, stk. 2, i Haagerkonventionen af 2007 for så vidt angår offentlige organer, og EU-medlemsstaternes anerkendelsespligt omfatter dermed også afgørelser afsagt i en anden kontraherende stat i Haagerkonventionen af 2007, som er omfattet af artikel 20, litra c), i Haagerkonventionen af 2007, og som er afsagt i en anerkendelsesprocedure på den bidragsberettigedes sædvanlige bopæl til fordel for offentlige organer. Heller ikke på denne baggrund forekommer det forståeligt at nægte offentlige organer inden for EU en kompetence på den bidragsberettigedes sædvanlige bopæl. [Org. s. 19]
- 37 3. Samlet set kan den korrekte fortolkning af artikel 3, litra b), i forordning nr. 4/2009, imidlertid ikke udledes entydigt at Domstolens hidtidige praksis. Tværtimod er der fortsat rimelig tvivl om fortolkningen af bestemmelsen.

[udelades]